

мыя словами жителей Западной Болгарии, Тракій и Македоніи.

Найдобраа часть сей книжицы е' Филологическое Предизвѣщеніе. Иеромонахъ Неофитъ совершенно (*твердѣ) подтвердаба въ него сичко оноба, кое ауъ самъ говорилъ въ моеѣ Грамматика за сѣкаквы оукаоненіа (*отбиваніа) отъ Болгарскаго языка на Провинціализмы (*обычай всѣкой Провинціи).

Заради че въ єдни мѣста говоратъ: песокъ, хлѣбъ, камень, любѣ, любѣхъ, и проч., а въ дрѣги: пасакъ, лѣбъ, камакъ, любимъ, любихъ, и проч., за това Болгарскіи Писатели, кои зачеватъ да са габлаватъ, не са' согласны въ правописаніи. Єдинъ пише тако, а дрѣгъ инакъ. Това е' мало; истый Писатель, въ єдно мѣсто пише тако, а въ дрѣго инакъ 1). И тако мое намѣ-

1) Правописаніе е' єдно нѣщо свѣщенно, кое не може да са верти като єдна игрица, комѣ какъ са поише. Предъ да са заченатъ да са печататъ книги, требѣва да са отрази правописаніе сосъ критика.